

LBRIS

We know
books

ROALD DAHL

Vrăjitoarele

Ediția a II-a

Ilustrații de Quentin Blake

Traducere din engleză
de Adrian Oțoiu

ARTHUR

CAPITOLUL 1

Notă despre vrăjitoare

În basme, vrăjitoarele poartă întotdeauna niște pălării negre caraghioase, mantii negre și zboară pe mățuri.

Acesta însă nu este un basm. Aici vom vorbi despre VRĂJITOARE ADEVĂRATE.

Am să vă spun cel mai important lucru pe care trebuie să-l știți despre VRĂJITOARELE ADEVĂRATE. Ascultați cu mare atenție. Să nu uitați niciodată cele ce urmează.

VRĂJITOARELE ADEVĂRATE se îmbracă în haine obișnuite și nu se deosebesc prea mult de femeile obișnuite. Locuiesc în case obișnuite și au SLUJBE OBIȘNUITE.

Și tocmai de-aia sunt așa de greu de prins.

O VRĂJITOARE ADEVĂRATĂ urăște copiii cu o ură care sfârâie ca fierul înroșit și care e mai arzătoare și mai fierbinte decât orice ură ți-ai putea închipui.

O VRĂJITOARE ADEVĂRATĂ își petrece timpul uneltind cum să scape de copiii de pe teritoriul ei. Cea mai mare plăcere a ei e să-i facă să dispară unul câte unul. Cât e ziua de lungă, numai la asta-i stă mintea. Chiar dacă e casierită la un supermarket sau scrie corespondența unui om de afaceri

sau se plimbă cu o mașină super (și nu te îndoii că ar putea face oricare dintre lucrurile astea), mintea ei tot uneltește și ticluiește și toarce și mocnește și sfârâie și șuieră, duduind de gânduri ucigașe, însetate de sânge.

„Pe care copil“, se întreabă ea cât e ziua de lungă, „pe care să-l aleg pentru următoarea mea zdromorâre?“

O VRĂJITOARE ADEVĂRATĂ simte aceeași plăcere când „zdromoară“ un copil ca și *tine* atunci când înfuleci o farfurie plină cu căpșune cu frișcă.

Scopul ei este să facă dispărut un copil pe săptămână. Orice alt rezultat o face să devină morocănoasă.

Un copil pe săptămână înseamnă cincizeci și doi pe an.

Zgducește-i, zdrobonogeste-i și fă-i să dispară.

Ăsta-i mottoul tuturor vrăjitoarelor.

Victima este aleasă cu deosebită grijă. Apoi, vrăjitoarea îl pândește pe nefericit, așa cum un vânător pândește o pasăre în pădure. Pășește tiptil. Se mișcă neauzită. Se apropie tot mai mult. Și, în cele din urmă, când totul e gata... *țuști!*... se năpustește. Sar scânteii. Țâșnesc flăcări. Uleiul fierbe. Guzganii chițâie ascuțit. Pielea se zbârlește. Și copilul dispare.

Să fim înțeleși, o vrăjitoare nu-i pocnește pe copii în cap, nu le înfige pumnale în spate și nici nu trage în ei cu pistolul. Cei care fac așa ceva sunt prinși de poliție.

O vrăjitoare nu este niciodată prinsă. Nu uita că are magie în degete și că o putere drăcească îi *alunecă* prin vene. Ea

poate să facă pietrele să țopăie ca niște broaște, și limbi de foc să pâlăie pe luciul apei.

Puterile ei magice sunt înfricoșătoare.

Din fericire, astăzi nu mai sunt în lume prea multe VRĂJITOARE ADEVĂRATE. Mai sunt totuși destule cât să n-ai pace. În Anglia probabil că sunt cam o sută de toate. În unele țări sunt mai multe, în altele mai puține. Nu există țară în lume fără VRĂJITOARE.

Vrăjitoarea este întotdeauna femeie.

Departate de mine gândul să vorbesc de rău despre femei. Cele mai multe sunt de treabă. Asta nu schimbă însă cu nimic faptul că toate vrăjitoarele *sunt* femei. Nu există vrăjitoare bărbați.

Pe de altă parte, strigoiul e totdeauna bărbat. Tot așa vârcolacul. Amândoi sunt primejdioși. Dar niciunul dintre ei

nu e nici pe jumătate la fel de primejdios ca o VRĂJITOARE ADEVĂRATĂ.

Pentru copii, o VRĂJITOARE ADEVĂRATĂ e mai primejdioasă ca toate creaturile de pe pământ. Ce o face de două ori mai periculoasă e faptul că ea *nu pare* periculoasă. Și chiar când îi cunoști toate secretele (despre care vei afla într-o clipă), tot nu poți fi sigur dacă ai în fața ochilor o vrăjitoare sau doar o doamnă drăguță. Dacă un tigru ar putea să se prefacă în asemenea măsură încât să semene cu un dulău care dă din coadă, atunci te-ai duce la el și l-ai mângâia pe cap. Iar cu asta ți-ai pecetlui sfârșitul. La fel stă treaba și cu vrăjitoarele. Toate arată ca niște doamne simpatice.

Privește cu atenție la doamnele de colo. Care dintre ele e vrăjitoarea? E o întrebare grea, dar la care fiecare copil trebuie să-ncerce să răspundă.

N-ai de unde să știi, dar o vrăjitoare ar putea locui chiar în casa de peste drum.

Sau ar putea fi doamna cu ochii scăpărători care ședea azi-dimineață alături de tine în autobuz.

Ar putea fi doamna cu zâmbetul strălucitor care, trecând pe stradă, ți-a oferit o bomboană dintr-o pungă albă de hârtie...

Ar putea fi chiar – și la asta o să sari ca ars – simpatica ta învățătoare care în clipa asta îți citește aceste cuvinte. Uită-te bine la învățătoarea ta. Poate că zâmbește la absurditatea unei asemenea presupuneri. Nu te lăsa amăgit. Zâmbetul ei ar putea fi doar o altă viclenie.

Acuma, firește, eu nu spun că învățătoarea ta e de fapt o vrăjitoare. Spun doar că *ar putea fi* o vrăjitoare. E puțin probabil. Dar – și aici vine marele „dar“ – *nu e imposibil*.

O, măcar de-ar exista vreo cale să aflăm cu siguranță dacă o femeie e vrăjitoare sau nu. Le-am putea aduna pe toate și le-am pune într-o mașină de tocat carne. Din păcate, nu există o asemenea metodă. Însă *există* câteva mici semne pe care trebuie să le cauți, mici gesturi mai ciudate pe care le identifiți la toate vrăjitoarele, și dacă le cunoști, dacă nu le pierzi niciodată din vedere, atunci s-ar putea să scapi nezdromorât până te faci mai mărișor.

CAPITOLUL 2

Bunica mea

Eu însumi am avut două întâlniri cu vrăjitoarele, iar asta până să împlinesc opt ani. Din prima am scăpat nevătămat, însă a doua oară n-am mai fost așa de norocos. Mi s-au întâmplat niște lucruri care te-ar face să urli de spaimă numai citind despre ele. Dar n-am încotro. Adevărul trebuie spus. Faptul că mai sunt aici și că pot să-ți vorbesc (oricât de ciudat așa arăta...) se datorează numai și numai minunatei mele bunici.

Bunica mea e norvegiană. Norvegienii știu totul despre vrăjitoare, fiindcă Norvegia, cu pădurile ei negre și munții ei înghețați, e locul de unde se trag primele vrăjitoare. Părinții mei au fost și ei norvegieni, dar, pentru că tatăl meu avea treburi în Anglia, eu m-am născut și am trăit acolo și am început să merg la o școală englezească. De două ori pe an, de Crăciun și în vacanța de vară, mergeam în Norvegia ca s-o vizităm pe bunica. Bătrâna, din câte înțelegeam eu, era singura rudă în viață pe care o mai aveam din partea ambilor părinți. Era mama mamei mele și o iubeam tare mult. Când eram împreună vorbeam fie norvegiană, fie engleză. Nu conta limba. Le vorbeam la fel de bine. Și trebuie să recunosc că mă simțeam mai apropiat de bunica decât de mama mea.

La scurt timp după ce-am împlinit șapte ani, părinții mei m-au dus, ca de obicei, să-mi petrec Crăciunul la bunica din Norvegia. Și acolo s-a întâmplat: mama, tata și cu mine mergeam cu mașina, pe o vreme cu polei, la nord de Oslo, când mașina noastră a derapat de pe șosea și s-a rostogolit într-o prăpastie. Părinții mei au murit. Eu eram bine prins cu centura pe scaunul din spate și m-am ales doar cu o zgârietură pe frunte.

N-am să povestesc ororile acelei după-amieze îngrozitoare. Încă mă mai trec fiori când mă gândesc la asta. În cele din urmă am ajuns în casa bunicii, cuibărit în brațele ei care mă țineau strâns, și am plâns împreună cât a fost noaptea de lungă.

— Ce-o să ne facem acum? am întrebat-o printre lacrimi.

- O să stai aici cu mine, a zis ea, și o să am grijă de tine.
- Nu ne întoarcem în Anglia?
- Nu, a răspuns ea. N-aș putea face asta. Sufletul meu se va duce în rai, dar oasele mele vor rămâne în Norvegia.

În ziua următoare, ca să încercăm să uităm marea nenorocire, bunica a început să-mi spună povești. Era o povestitoare grozavă și mă încânta tot ce-mi istorisea. Însă n-am fost cu adevărat captivat până ce n-a trecut la subiectul vrăjitoarelor. Se pare că bunica era o mare expertă în aceste ființe și m-am lămurit că poveștile ei cu vrăjitoare, spre deosebire de restul, nu erau doar niște basme. Erau cu totul și cu totul adevărate. Erau la fel de adevărate ca Evanghelia. Erau parte din istorie. Tot ce-mi povestea ea despre vrăjitoare chiar se întâmplase, n-aveam cum să nu cred asta! Și ceea ce-i mai rău, *mult, mult* mai rău e că vrăjitoarele încă sunt printre noi. Sunt peste tot în jurul nostru, n-aveam cum să nu cred și asta.

- E adevărat ce spui, bunico? *Într-adevăr și adevărat?*
- Dragul meu, a spus ea, n-o să rezisti mult în lumea asta dacă nu știi să dibuiești o vrăjitoare când o vezi.
- Dar mi-ai zis că o vrăjitoare arată ca orice femeie, bunico. Și atunci cum să le dibuiesc?
- Trebuie să mă asculți, mi-a spus bunica. Ține minte tot ce-ți spun! Iar după asta, nu-ți rămâne decât să-ți faci cruce, să te rogi Domnului și să speri că totul va fi bine.

Ne aflam în camera cea mare din casa ei din Oslo și eram gata de culcare. Perdelele nu erau niciodată trase în casa

aceea, iar pe fereastră vedeam fulgi uriași așternându-se încet peste lumea de-afară, întunecată ca smoala. Bunica era foarte bătrână și zbârcită, iar trupul ei mare și gras era înfolfolit în dantelărie cenușie. Ședea maiestuoasă în fotoliu, umplându-l cu totul. Nici măcar un șoricel n-ar mai fi încăput lângă ea. Iar eu, un copil de șapte ani, îmbrăcat în pijama, cămașă de noapte și papuci, ședeam ghemuit pe podea, la picioarele ei.

— Juri că nu râzi de mine? o tot întrebam. Juri că nu te prefaci?

— Ascultă, eu cunosc cel puțin cinci copii care pur și simplu au dispărut de pe fața pământului și n-au mai fost văzuți niciodată. Au fost prinși de vrăjitoare.

— Cred că doar vrei să mă sperii, i-am spus.

— Nu. Încerc să mă asigur că n-o să pățești același lucru, mi-a spus. Țin la tine și vreau să rămânem împreună.

— Spune-mi despre copiii care au dispărut, am rugat-o.

Bunica mea e singura bunică pe care-o știu că fumează trabucuri. Și-a aprins unul, de data asta un trabuc lung și negru, mirosind a cauciuc ars.

— Primul copil pe care eu îl știu și care a dispărut, a spus ea, se numea Ranghild Hansen. Pe când avea cam opt ani, Ranghild se juca pe pajiște cu sora ei mai mică. Mama lor cocea pâine în bucătărie și a ieșit afară să ia puțin aer. „Unde-i Ranghild?” a întreat ea. „S-a dus cu tanti aia înaltă”, i-a răspuns surioara. „Care tanti înaltă?” a întreat mama. „Tanti

aia înaltă cu mănuși albe“, a zis surioara. „A luat-o pe Ranghild de mână și a dus-o cu ea.“

— Ei bine, a încheiat bunica, nimeni n-a mai văzut-o pe Ranghild vreodată.

— Dar n-au căutat-o? am întrebat.

— Au căutat pe kilometri în jur. Toată lumea din oraș s-a implicat, însă n-a fost de găsit.

— Și cu ceilalți patru copii ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Și ei au dispărut la fel ca și Ranghild.

— Dar cum, bunico? Cum au dispărut?

— De fiecare dată, chiar înainte ca totul să se întâmple, era văzută în afara casei o doamnă ciudată.

— Bine, dar cum au dispărut?

— Al doilea caz a fost foarte ciudat, a spus bunica. Era o familie numită Christiansen. Locuiau în Holmenkollen și în camera de zi aveau un tablou în ulei de care erau tare mândri. În tablou se vedeau niște rațe în curtea înverzită. Oameni nu erau în tablou, doar cârdul ăla de rațe în curtea înverzită și, în spate de tot, casa lor. Era un tablou mare și tare drăguț. Ei bine, într-o zi, fiica lor Solveg s-a întors de la școală mâncând dintr-un măr. A povestit că i-l dăduse pe stradă o doamnă simpatică. În dimineața următoare Solveg nu mai era în patul ei. Părinții au căutat-o pretutindeni, dar n-au găsit-o nicăieri. Apoi, dintr-odată, tatăl a strigat: „Uite-o! Uite-o pe Solveg cum hrănește rațele!“ Și a arătat către tablou. Să nu-ți vină să crezi: Solved era acolo, în tablou! Stătea în curtea aia și